PRACE NAUKOWE AKADEMII EKONOMICZNEJ WE WROCŁAWIU
Nr 1197 — 2008
Ubezpieczenia wobec wyzwań XXI wieku

Robert Kurek
Akademia Ekonomiczna we Wrocławiu

KONCEPCJA NADZORU WIODĄCEGO (*LEAD SUPERVISOR*) NAD RYNKIEM FINANSOWYM UE

1. Wstęp

Utworzenie jednolitego rynku UE na wielu płaszczyznach stało się faktem lub jest w trakcie realizacji. Wielu aspektów jednak nie udało się jeszcze ujednolicić, i to nie dlatego, że brak jest ku temu woli politycznej, ale wynika to z historycznie ukształtowanych uwarunkowań (w domyśle – barier), które wymagają „czasu", aby proces integracji się dopełnił. Poszukiwane są przy tym najbardziej optymalne rozwiązania, które przy istniejącym stanie prawnym, organizacyjnym, a przede wszystkim ekonomicznym i mentalnym byłyby najbardziej właściwe dla funkcjonowania jednolitego rynku.

Jednym z takich nie w pełni zintegrowanych elementów jednolitego rynku jest struktura nadzoru nad rynkiem finansowym. Istniejące rozwiązania traktowane są jako rozwiązania przejściowe, natomiast docelowego kształtu zorganizowania tego nadzoru jeszcze nikt nie jest w stanie wypracować, a same prace nad jego konstrukcją obejmują wiele rozwiązań, nierzadko sprzecznych i często nieodpowiadających „zapotrzebowaniu" rynkowemu.

Celem tego opracowania jest przybliżenie jednej z koncepcji zorganizowania struktur nadzoru nad jednolitym rynkiem finansowym UE – koncepcji *lead supervisor* (nadzoru wiodącego). Z założenia ma ona usprawnić funkcjonowanie nadzoru nad podmiotami sektora finansowego, doprowadzić do skuteczniejszego i efektywniejszego działania z uwzględnieniem interesów zarówno krajów członkowskich, jak i wszystkich podmiotów nadzorowanych i ich klientów dla dobra całego rynku finansowego [8]. Koncepcja ta opracowana została przez reprezentantów europejskich grup finansowych (European Financial Services Round Table – EFR), które będąc podmiotami podlegającymi ocenie przez organy nadzorcze, same zainicjowały kształt systemu nadzoru obowiązującego w całej UE[1].

[1] EFR to podmiot, który powołany został w marcu 2001 r. przez instytucje finansowe (konglomeraty finansowe) działające w Europie z sektora bankowego i ubezpieczeniowego. Szybko stał się silną organizacją o charakterze rynkowym, wspierającą ukończenie jednolitego rynku usług finansowych poprzez aktywny udział w debacie nad kształtowaniem prawa na rynku finansowym. Według stanu ze stycznia 2007 r. EFR składa się z 20 członków, którzy są przedstawicielami największych konglomeratów finansowych działających na terenie UE, reprezentowanych przez szefów tych podmiotów, m.in.: Generali, Munich Re, Deutsche Bank AG, AXA, Nordea, Allianz, ABN-AMRO Bank, Credit Suisse Group, Credit Agricole, Royal Bank of Scotland, BNP Paribas, Uni Credito, ING, Fortis [13].

Nadzór taki (*lead supervisor*) na płaszczyźnie europejskiej ustalałby transparentne reguły, a jego wymogi oraz stosowanie byłyby ujednolicone [1]. Promowanie tej koncepcji wynika z faktu, że dotychczasowe przeobrażenia instytucjonalne nadzoru nad podmiotami sektora finansowego w UE bardziej skupiały się na rozwiązaniach narodowych, nie łącząc i nie uwzględniając interesów międzynarodowych grup finansowych.

2. Uzasadnienie wprowadzenia koncepcji *lead supervisor*

Po prawnej (regulacyjnej) stronie w obszarze integracji rynku finansowego poczyniono znaczne kroki. Wprawdzie w regulacyjnej strukturze stanowienia prawa (procedura Lamfalussy'ego[2]) mają one wciąż charakter sektorowy (strona regulacyjna – EBC, EIOPS, ESC oraz odpowiedzialność za nadzór – CEBS, CEIOPS, CESR), jednak można stwierdzić, że rozwój na rynkach finansowych, który powiązany jest z rozwojem w obszarze prawa nadzorczego, został wsparty przez regulacje przybliżające harmonizację ram prawnych dla dawców usług finansowych. Do tych działań zaliczyć należy implementację dyrektyw Capital Requirements Directive – CRD [5; 6], która w większym stopniu uzależnia wymogi kapitałowe banków od ryzyka oraz w pewien sposób nawiązuje do koncepcji nadzoru wiodącego. Poza tym na rynku kapitałowym w ramach FSAP uchwalono wiele dyrektyw harmonizujących działania nadzorcze nad tym rynkiem [7] (np. dyrektywa o prospektach emisyjnych [4]). Ponadto prowadzone są intensywne prace nad Solvency II dla firm ubezpieczeniowych, które docelowo mają stanowić nowe ramy prawne i nadzorcze dla ich funkcjonowania.

W organizacji struktur nadzorczych można jednak zauważyć pewne braki. Na początku 2007 r. we wszystkich krajach członkowskich UE wciąż istniało ok. 70 instytucji nadzorczych z różnymi przepisami i procedurami postępowania. W ponadnarodowych grupach ubezpieczeniowych, reasekuratorach i konglomeratach finansowych regułą jest, że nadzorowane są one przez liczne organy nadzoru w różnych krajach członkowskich. Warunki związane z uzyskaniem licencji oraz z obowiązkami informacyjnymi, sprawozdawczymi i meldunkowymi według różnych narodowych regulacji stwarzają istotną biurokracyjną barierę.

Przesłanką zmiany struktur nadzorczych w UE jest także fakt, że dla aktywnych międzynarodowych grup finansowych nadzorcze normy ostrożnościowe nie zbiegają się ani nie są dopasowane do realiów funkcjonowania tych właśnie grup.

---

[2] Procedura Lamfalussy'ego – procedura rozwinięta przez grupę ekspertów pod przewodnictwem barona von Lamfalussy. Jej istotą jest czteroetapowy proces stanowienia prawa, który z założenia ma: przyśpieszyć proces koordynacji i wspierać proces tworzenia unijnych regulacji (dodatkowo celem jest także wzmocnienie udziału organów nadzoru w jego tworzeniu). Początkowo procedura ta opracowywana była głównie dla rynku papierów wartościowych i skupiała się na ścisłej współpracy z uczestnikami rynku (panel konsultacyjny) w tworzeniu prawa. Decyzję o przeniesieniu tej procedury na cały sektor finansowy podjął ECOFIN w grudniu 2002 r. Utworzenie nowych organów regulujących i nadzorujących rynek finansowy UE (elementy procedury) jej funkcjonowanie rozpoczęło się z początkiem 2004 r.

Mimo dyrektyw ustanawiających normy nadzoru, mimo przepisów koordynujących sprawowanie nadzoru nad różnymi podmiotami sektora finansowego, mimo ustalenia i ujednolicenia systemu stanowienia prawa w UE (procedura Lamfalussy'ego), instytucjonalna struktura nadzoru finansowego w Europie wciąż jest mieszaniną różnych i czasami sprzecznych zasad, w których odpowiedzialność i procedury mogą być niejasne i obniżają ogólnie rozumianą skuteczność nadzoru, a przez to i konkurencyjność całego sektora finansowego.

Wprawdzie celowe i konieczne jest dopasowanie instrumentów nadzorczych do aktualnego rozwoju rynków finansowych UE (strona regulacyjna), nie powinno się jednak zapominać, że poziom integracji i struktury nadzoru (nie tylko prawne instrumenty nadzorcze) zależą od siebie. Struktury nadzorcze muszą reagować na zmiany na rynkach finansowych, ale także na tempo przemian i właściwości integracji rynkowej, od których zależą ramy struktur nadzorczych [3]. Pominięcie tej zależności może prowadzić do sytuacji, w której dawcom usług finansowych zostanie ograniczona możliwość rozwoju (np. ekspansja międzynarodowa), co niekorzystnie odbije się na biorcach tych usług.

Do podobnych wniosków doszła także m.in. CEA (oczywiście tylko w odniesieniu do rynku ubezpieczeniowego), która w odpowiedzi na zagadnienia poruszone przez CEIOPS w dokumencie z kwietnia 2004 r. [10] podkreśliła m.in., że większość omawianych zagadnień (szczególnie związanych z wymogami finansowymi) odnosi się tylko do pojedynczych zakładów ubezpieczeń, z pominięciem grup ubezpieczeniowych, które stanowią podstawowy element jednolitego rynku ubezpieczeniowego [2].

3. Istota koncepcji *lead supervisor*

Koncepcja *lead supervisor* (nadzoru wiodącego, ew. głównego organu nadzorczego) polega na ustaleniu dla danej instytucji finansowej (grupy finansowej) jednego, wiodącego nadzorcy, który przejąłby kompetencje decyzyjne, wykraczające wyraźnie poza nadzór narodowy nad daną instytucją finansową. Nadzór taki miałby także w całej UE wziąć odpowiedzialność za zarówno wszystkie spółki córki danej instytucji (grupy finansowej) [13], jak i podmioty w pełni przez nią kontrolowane (oddziały, filie), koordynując prace z organami nadzorczymi w krajach, w których instytucja (grupa) ta prowadzi działalność. Inaczej mówiąc, *lead supervisor* miałby być nadzorem dla spółki matki i byłby w pełni upoważniony do prowadzenia nadzoru ostrożnościowego nad całą działalnością danej instytucji finansowej (grupy) w obrębie UE (bez względu na branżowe i ponadnarodowe powiązania).

W czerwcu 2004 r. EFR po raz pierwszy zaprezentowała propozycje dotyczące koncepcji *lead supervisor*. *Lead supervisor* miałby następujące prawa i obowiązki w odniesieniu do instytucji finansowych (grup finansowych) działających na poziomie Unii Europejskiej [9, s. 44]:

- stanowiłby wydzielony jeden podmiot dla nadzoru ostrożnościowego;
- koordynowałby wszystkie obowiązki publikacyjne i uwzględniając istniejące przepisy narodowe, decydowałby o ich formie;
- byłby odpowiedzialny za modele wewnętrzne oraz za ich autoryzację na poziomie instytucji finansowej (grupy);
- zatwierdzałby alokację kapitału oraz reguły płynności na poziomie instytucji finansowej (grupy) i dla danej branży;
- decydowałby o II filarze na poziomie grupy (w sektorze zarówno bankowym, jak i ubezpieczeniowym);
- brałby odpowiedzialność za przeprowadzanie i koordynację kontroli na miejscu (inspekcje w firmach);
- przejąłby funkcję nadzorcy wobec instytucji pozaunijnych;
- koordynowałby procesy licencjonowania.

Dla rynku finansowego skutki przyjęcia takiego rozwiązania oznaczałyby np., że polska międzynarodowa instytucja finansowa nie musiałaby porozumiewać się z organami nadzorczymi wielu krajów, tylko byłaby zobowiązana wobec polskiego nadzoru, który przejąłby funkcję *lead supervisor* i koordynowałby procesy nadzorcze z innymi krajami UE, w których firma ta prowadziłaby działalność. Także np. angielska firma ubezpieczeniowa nie musiałaby podlegać licznym narodowym organom nadzoru (w wielu krajach), tylko zobowiązana byłaby w stosunku do FSA, które jako *lead supervisor* przejąłby funkcję organu wiodącego z nadzorami z Włoch, Hiszpanii czy Niemiec. Dla firmy Allianz byłby to Bafin, a dla Generali – nadzór włoski. Odbywałoby się to na płaszczyźnie powiązań zarówno sektorowych, jak i międzynarodowych, czyli np. firma ubezpieczeniowa (będąc podmiotem zależnym), której właścicielem jest bank, bez względu na miejsce prowadzonej działalności podlegałaby nadzorowi tego organu nadzoru, który jest właściwy dla banku. Podobne relacje miałyby miejsce także w odniesieniu do banków lub innych podmiotów sektora finansowego.

Koncepcja nadzoru wiodącego ściśle mieści się w ramach istniejących unijnych rozwiązań prawnych UE i wyklucza powielanie się kompetencji nadzorczych. Zaletą takiego rozwiązania jest także fakt, że międzynarodowo aktywne podmioty sektora finansowego nadzorowane byłyby przez jeden organ nadzoru – z „jednej ręki", jednak z udziałem narodowych (krajowych) organów nadzoru. Właśnie w celu uwzględnienia interesów wszystkich nadzorców, w których instytucja finansowa (grupa) prowadziłaby działalność wraz z *lead supervisor*, nadzorcy narodowi tworzyliby kolegium nadzorcze. Głównym zadaniem tego kolegium byłoby doradzanie nadzorowi wiodącemu i omawianie zaleceń narodowych nadzorców [3, s. 13-14]. Podstawowe cechy i założenia funkcjonowania kolegium nadzorczego w rozumieniu EFR obejmują [11, s. 5; 9, s. 24-25]:

- w normalnych warunkach kolegium składałoby się przynajmniej z reprezentacji tych organów nadzoru, gdzie nadzorowany podmiot prowadzi rzeczywistą działalność operacyjną;

- narodowy nadzorca nie musiałby brać udziału w kolegium nadzorców i nie musiałby się usprawiedliwiać z wprowadzanych decyzji przez *lead supervisor*;
- kolegium nadzorców służyłoby jako kanał do wspólnego wykorzystywania istotnych informacji we współdziałaniu pomiędzy nadzorcami;
- nadzorcy, uczestnicy kolegium nadzorczego, wspieraliby *lead supervisor* (w duchu wzajemnego zaufania) w kształtowaniu uwarunkowań rynku lokalnego oraz przez przeprowadzanie inspekcji podmiotów działających na rynku lokalnym;
- za pośrednictwem kolegium nadzorczego lokalni nadzorcy otrzymywaliby wszystkie istotne informacje od *lead supervisor* (do czego *lead supervisor* byłby zobowiązany);
- ponieważ kolegium nadzorcze dla każdego paneuropejskiego podmiotu finansowego musiałoby być inne, ich funkcje powinny być jasno zdefiniowane i identyczne dla wszystkich kolegiów;
- w odniesieniu do kwestii, która nie została przewidziana w prawie UE, tzn. w sytuacji, gdy dochodzi do konfliktu między nadzorami, porozumienie powinno być osiągnięte drogą mechanizmu mediacyjnego, jeśli w wyniku mediacji (która powinna uwzględniać specyfikę firm) osiągnięte zostaną rezultaty, które dadzą się zastosować, nadzorcy narodowi powinni zastosować się do przyjętych reguł gry; jednak mechanizm mediacji powinien mieć zastosowanie tylko w warunkach normalnej sytuacji rynkowej (o sytuacjach kryzysowych będzie mowa w dalszej części artykułu).

Stworzenie *lead supervisor* rozciągałoby się także na wiele innych zagadnień związanych z funkcjonowaniem wiodącego nadzoru. Dotyczy to kwestii nadzoru w układzie pozaunijnym, zarządzania kryzysowego i stworzenia równych warunków konkurencji:

1. **W kontekście międzynarodowym** europejski *lead supervisor* pełniłby funkcję nadzorcy – koordynatora dla firm zarówno pozaunijnych działających na terenie UE, jak i firm unijnych działających poza UE:

- w relacji do nadzorców firm, których siedziby nie są na terenie UE, europejski *lead supervisor* współpracowałby ściśle z nadzorem właściwym dla danych instytucji finansowych, odpowiednio do jego nadzoru krajowego, opierając się na spójności z nadzorem ostrożnościowym UE i na poziomie globalnym;
- w relacji do podmiotów unijnych działających poza UE władza *lead supervisor* związana z nadzorem ostrożnościowym obejmowałaby nie tylko przedsiębiorstwa zależne (spółki córki) poza krajami członkowskimi UE, ale także podmioty w pełni kontrolowane przez przedsiębiorstwa unijne działające w innych krajach (kolegium nadzorcze obejmowałoby reprezentantów kraju goszczącego zarówno oddział danej firmy, jak i filię danej firmy – w ten sposób wzięta pod uwagę byłaby sprawa systemowo istotnych oddziałów i filii w innych krajach – pozaunijnych);

2. **Zarządzanie w sytuacji kryzysowej** – w sytuacjach kryzysowych kolegium nadzorców musiałoby zmienić swoją postać. Jakakolwiek struktura nie zostałaby

wybrana dla kolegium w sytuacjach kryzysowych, przewidziane zostało, że trzy elementy powinny być brane pod uwagę:

- *lead supervisor* kontynuowałby swoją specjalną rolę wśród nadzorców, w szczególności jako opiekuna koordynacji zarządzania kryzysowego;
- rdzeń kolegium nadzorców stałby się zarządem dla grupy nadzorców, który to składałby się z nadzorców, gdzie umiejscowiony byłby największy wpływ na wypłacalność grup finansowych oraz gdzie skutki kryzysu byłyby największe;
- zarząd miałby ścisły kontakt z bankami centralnymi, instytucjami funduszy gwarancyjnych (lub innymi, które mogłyby być w to włączone) w zainteresowanych krajach[3].

3. **Stworzenie warunków równej konkurencji** – w odniesieniu do tworzenia warunków konkurencyjności koncepcja *lead supervisor* powinna zostać zastosowana przez wszystkie kraje członkowskie UE. Aby to zagwarantować, bazą legislacyjną byłyby regulacje unijne (bezpośrednio zastosowane w krajach UE), powstałe drogą procesu konsultacyjnego. Nie powinny one jednak być barierą dla stworzenia kolegium nadzorczego na bazie istniejących uregulowań. Ponadto nie powinno być przeciwwskazań, by kontynuując dotychczasowe wysiłki w kwestii utworzenia kolegium nadzorczego, nie tworzyć bilateralnych i wielonarodowych porozumień wykorzystujących dotychczasowe uregulowania prawne obowiązujące w UE.

4. Zakończenie

Jednolity rynek finansowy nie oznacza wcale konieczności stworzenia jednej instytucji nadzorczej nad całym sektorem finansowym UE, tzn. jedynej – bez istnienia narodowych organów nadzoru. Jednak rozwiązania takiego w przyszłości nie należy wykluczyć. Biorąc jednak pod uwagę stopień integracji oraz umiędzynarodowienie działalności finansowej, struktura nadzoru nad rynkiem finansowym powinna być tak skonstruowana, aby pozwalała aktywnym ponadnarodowym instytucjom finansowym, na bazie skonsolidowanego, zintegrowanego i scentralizowanego ryzyka oraz zarządzania kapitałem (co w przypadku decentralizacji uprawnień nadzorów narodowych nie zawsze jest możliwe), na prowadzenie działalności nieobarczonej skutkami niedopasowania struktur nadzorczych do aktualnego stanu rozwoju rynku finansowego. Można nawet pokusić się o stwierdzenie, że w pełni zintegrowanego i stabilnego rynku finansowego UE nie uda się stworzyć, dopóki

[3] W sytuacjach zarządzania kryzysowego kolegium nadzorców powinno być tylko jednym z elementów struktury zarządzania kryzysowego – instytucje typu ministerstwa finansów, instytucje funduszy gwarancyjnych i banki centralne mają także kluczową rolę, a rola *lead supervisor* w tej kwestii polega na organizacji elementów nadzorczych (w tym także nadzoru finansowego) jako elementu składowego wśród pozostałych elementów zarządzania kryzysowego. Ze względu na złożoność całego projektu zarządzania kryzysowego trudne jest dokładniejsze zdefiniowanie struktury nadzorczego elementu, jakim może stać się *lead supervisor*.

zostanie utrzymany system narodowego, suwerennego nadzoru finansowego, nawet jeśli miałby on być uzupełniany lub koordynowany.

Istniejące uwarunkowania prawne i organizacyjne jak na razie idą w kierunku propozycji, które mogłyby stanowić najlepsze rozwiązanie dla stworzenia struktur nadzorczych nad rynkiem finansowym UE, a jedną z takich propozycji jest właśnie koncepcja *lead supervisor*. Zakładając, że rynki finansowe, pomimo integracji unijnej, przez długi okres wciąż jeszcze pozostaną rynkami narodowymi, organizacja struktur nadzorczych oparta na takim modelu wydaje się optymalnym rozwiązaniem. Propozycja EFR dotycząca nadzoru wiodącego ma tę zaletę, że opiera się na dotychczasowych rozwiązaniach prawnych UE, a ujednolicenie i uproszczenie europejskiego systemu nadzoru odbywałoby się z uwzględnieniem interesów lokalnych organów nadzoru i przy założeniu, że miałby on też być bardziej efektywny w sytuacjach zarządzania kryzysowego. Koncepcja nadzoru wiodącego umożliwiłaby także ograniczenie rozwiązań tymczasowych (bieżących) i pozwoliłaby także na ustalenie takich struktur nadzorczych, które nie postawią europejskich dostawców usług finansowych w słabszej pozycji konkurencyjnej w stosunku do pozaunijnych koncernów światowych.

System struktur nadzoru nad rynkiem finansowym (oparty o nadzór skonsolidowany) ogranicza instytucje finansowe przed oferowaniem usług szerokich, wykraczających poza granice kraju macierzystego. Z tego względu nadzór nad rynkiem finansowym powinien się rozwijać równocześnie z integracją rynków finansowych, co ostatecznie przyjęłoby postać europeizacji struktur nadzorczych. Ponadto kształt przyszłych struktur nadzorczych powinien przeobrażać się przewidująco i ostatecznie oprzeć się na prawdziwie zintegrowanym rynku finansowym całej UE, a możliwym, optymalnym rozwiązaniem byłoby stworzenie tych struktur na kształt Europejskiego Systemu Organów Nadzoru Finansowego (na wzór ESBC), w którym europejska instytucja nadzorcza prowadziłaby nadzór nad podmiotami sektora finansowego zorientowanymi międzynarodowo, podczas gdy firmy o charakterze lokalnym nadzorowane byłyby przez lokalne organy nadzoru. W tę koncepcję wpasowuje się propozycja EFR dotycząca *lead supervisor* – jednak ma ona, nawet w intencjach autorów koncepcji – jedynie charakter przejściowy, bowiem ostateczny kształt przyszłych struktur nadzoru nad rynkiem finansowym UE nie jest jeszcze znany.

Literatura

[1] *Bessere Regulierung und Bürokratieabbau. Vorschläge aus der Versicherungswirtschaft*, GDV, http://www.gdv.de/Downloads/Pressemeldungen_2006/Brosch_Buerokratieabbau.pdf.

[2] *CEA Note of 24 May 2004 to Solvency II – Commission's Document „Further Issues for Discussion and Suggestions for Preparatory Work for CEIOPS"*, www.cea.assur.org.

[3] Dieckmann R., *Post FSAP – Agenda Chance zur Vollendung der europäischen Integration*, „Deutsche Bank Research" 2005 nr 24.

[4] Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam.
[5] Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe.
[6] Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych.
[7] *Ein modernes regulatorisches Umfeld schaffen,* http://www.bankenbericht.de/html/channel-02/4.asp?channel=1214.
[8] *Ja zu wirksamer Finanzmarktaufsicht*, http://emagazine.credit-suisse.com/app/article/index.cfm?fuseaction= OpenArticle&aoid=103123&coid=7805&lang=DE.
[9] *On the Lead Supervisor Model and the Future of Financial Supervision in the EU. Follow-up Recommendations of the EFR*, June 2005, http://www.efr.be/pages/research.asp.
[10] *Solvency II – Further Issues for Discussion and Suggestions for Preparatory Work for CEIOPS*; MARKT /2502/04, 2 kwietnia 2004.
[11] *Towards a Lead Supervisor for Cross Border Financial Institutions in the European Union – June 2004*, www.erf.be.
[12] Z odpowiedzi Jürgena Starka, kandydata na członka Zarządu Europejskiego Banku Centralnego, dotyczących nadzoru zintegrowanego w UE, komunikat dla posłów 023/2006 z dnia 29 marca 2006, http://www.europarl.europa.eu/comparl/econ/hearings/20060418/609197pl.pdf.
[13] www.efr.be.

THE CONCEPT OF LEAD SUPERVISOR OVER THE EUROPEAN UNION FINANCIAL MARKET

Summary

The article presents one of supervision integration concepts over the EU financial market, the so-called Lead Supervisor. The concept was developed by the European Financial Services Round Table (EFR). The EFR is a market institution gathering representatives of the supply sector of the European financial market which aims at promoting the homogenous market of financial services, including the support for effective and efficient supervision within the whole EU. The Lead Supervisor is supposed to present the supervision covering both different parts of financial sector and, at the same time, different EU countries. In the EFR concept such organization of supervisory structures would facilitate the creation of conditions for equal competition among all financial companies and become helpful in the situation of crisis management.